Р Е Ш Е Н И Е
№ 43963

гр. София, 09.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 69 състав,** в публично заседание на 30.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **7495** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 – 161 ДОПК.

Образувано по жалба на „НЕКСТИ БГ“ ООД, ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция [населено място], [улица]. ет. 4, ап. 6, срещу Ревизионен акт (РА) №Р- 22221725003423-091-001 от 29.01.2026 г., издаден от Б. К. С. - орган, възложил ревизията, и Р. Г. С.-Д. - ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 631 от 11.05.2026 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ДОДОП) [населено място], в частта относно отказано право на приспадане на данъчен кредит (ДК) в размер на 14 251.50 лв. и лихви за забава в размер на 3 674.49 лв.

Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на оспорения ревизионен акт поради неправилно приложение на закона и съществени процесуални нарушения. Оспорва изводите на ревизионния екип за наличие на основание по чл. 70, ал.1, т.1 от ЗДДС да се откаже право на приспадане на данъчен кредит (ДК) относно доставки, по които е получил услуги, използвани за разработване и поддържане на мобилно приложение (интернет платформа), т.е. за придобиване на актив, предназначен за извършване на облагаеми доставки по смисъла на ЗДДС. Не оспорва, че през ревизирания период не е извършвал облагаеми доставки, тъй като дейността, от която е получавал приходи, е освободена по смисъла на чл. 46, ал.1, т.1 от ЗДДС. Твърди, че с изградения актив – мобилно приложение са извършвани облагаеми доставки в периоди, следващи ревизираните, за осъществяването на които са използвани част от получените през ревизирания период услуги. Сочи, че дружеството е разработило и поддържа самостоятелен сайт и мобилно приложение, като сайтът е с информационно значение за неговите клиенти, за да могат да го открият и да разберат за дейността му. Счита, че направените разходи по разработването и

поддръжката на мобилното приложение, чрез което да се извършват облагаеми доставки, следва да му бъдат признати. Поддържа, че липсва времева обвързаност между момента на получаване на дадена стока или услуга и момента на реализиране на последващи облагаеми доставим във връзка с тях. Твърди, че когато е възможно счетоводно да се определят разходите, използвани за дадена обособена дейност в едно предприятие (напр. изграждане на актив - мобилно приложение), въпросът да се признае или не правото на приспадане по тях се решава, като резултатът се прилага върху конкретно изчислените суми. Оспорва доводите на приходните органи по приложението на чл.73, ал.1 от ЗДДС, като твърди, че дружеството не се позовава на тази норма. Претендира за изменение на РА, като му се признае право на приспадане на данъчен кредит за част от доставките, по които е получател в размер на 14 251.50 лева (съобразно изчисления на съдебно-счетовдна експертиза), ведно със следващите се от това лихви.
Ответникът Директор на ДОДОП [населено място] оспорва жалбата, чрез юрк. В.. Претендира юрисконсултско възнаграждение.
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:
Със Заповед №Р-22221725003423-020-001 от 11.07.2025 г., издадена от М. А. К.-Н., като заместник на Б. К. С., е възложена ревизия на „НЕКСТИ БГ“ ООД за установяване на задължения за ДДС за периодите от 10.12.2021 г. до 31.05.2025 г., в 3-месечен срок, считано от връчване на ЗВР на 22.07.2025 г., т.е. в срок до 22.10.2025 г. Със ЗИЗВР от 16.10.2025 г. и от 12.11.2025 г. срокът на ревизията е продължен до 22.12.2025 г. - общият 5-месечен срок по чл.114, ал.1 и ал.2 от ДОПК. ЗВР и ЗИЗВР са издадени във формата по чл.113, ал.1 от ДОПК и са връчени на ревизираното лице по електронен път. Заповедите са издадени от Ф. С. Й., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С..
Компетентността на издателя на ЗВР М. А. К.-Н., на длъжност началник на сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., произтича от Заповед №РД-04-22-534 от 08.07.2025 г. на директора на ТД на НАП С., с която е определена за заместник на Б. К. С. в периода от 11.07.2025 г. до 11.07.2025 г. Компетентността на издателя на ЗИДВР Б. К. С., на длъжност началник на сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., произтича от Заповед №РД-01-786 от 25.09.2024 г. на директора на ТД на НАП С., с която са й възложени функции на компетентен орган по чл.112, ал.2, т.1 от ДОПК.
Валидността на електронните подписи на приходните органи, подписали ЗВР, РД и РА, се установява от представени от ответника доказателства – на технически носител (диск, л.99) и удостоверения по чл. 24 ЗЕДЕП, възпроизведени на хартиен носител (л.100-103). Доказателствата не са оспорени от противната страна, вкл. по реда на чл.184 ГПК, поради което съдът приема, че оспореният РА не е нищожен поради възлагане на ревизията от некомпетентен орган по приходите или поради неполагане на квалифицирани електронни подписи от издателите на ЗВР, РА или РД, по смисъла на Регламент 910/2014 г. на Европейския парламент и на Съвета, издадени от доставчик на квалифицирани удостоверителни услуги.
За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад (РД) №Р-22221725003423-092-001 от 22.12.2025 г., връчен на 08.01.2026 г. по електронен път. В срока по чл. 117. ат. 5 от ДОПК е подадено писмено възражение срещу съдържащите се в РД констатации и предложение за установяване на задължения, преценено от органите по приходите като процесуално допустимо, но неоснователно по същество. Жалбоподателят е приложил като доказателство четири фактури, издадени на клиенти /три физически и едно юридическо лице/ с предмет попълване на документи и набор на текст, съдействие за пренос на изготвени документи до офис на банка и съдействие за избор на изпълнител на строително-монтажни работи.

Ревизията приключва с РА №Р-22221725003423-091-001 от 29.01.2026 г., издаден от Б. К. С. - орган, възложил ревизията, и Р. Г. С.- Д., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията, с който са установени допълнителни задължения за данък върху добавената стойност в размер на 26 012,22 лв. На основание и по реда на чл. 175 от ДОПК във връзка с чл. 1 от Закона за лихвите върху данъци, такси, и други подобни държавни вземания /ЗЛДТДПДВ/ са начислени лихви в размер на 6 706.78 лв.
Установено е при ревизията, че „НЕКСТИ БГ“ ООД е предоставяло на клиентите си посреднически услуги при договаряне на потребителски кредити от лицензирани банкови институции за закупуване на недвижими имоти, машини и други ценности. Разработвало е и самостоятелна интернет платформа, сайт и мобилно приложение. Ревизиращите са квалифицирали извършваните от дружеството доставки, за целите на прилагане на ЗДДС, като освободени по чл. 46, ал. 1, т. 1 от ЗДДС. Установили са, че през ревизираните периоди „НЕКСТИ БГ“ ООД не е извършвало други доставки, освен освободените. Видно от приобщени по административната препска оборотни ведомости за 2021 г., 2022 г., 2023 г., 2024 г. и за периода от м. 01.2025 г. до м. 05.2025 г., сметка 4532 „Начислен ДДС при продажбите“ не е заведена. Т.е. през посочените периоди дружеството не е отчитало приходи от облагаеми доставки, по които е дължим ДДС, освен освободените такива по чл. 46, ал. 1, т. 1 от ЗДДС.
Установено е, че „НЕКСТИ БГ“ ООД е декларирало получени услуги по чл. 82, ал. 2 - 5 от ЗДДС с място на изпълнение на територията на страната от чуждестранни контрагенти от Европейския съюз и от трети страни. Предмет на същите са интернет сигурност, облачни услуги, реклама, сървърни услуга, препращане на линкове, SMS услуги, като ревизираното дружество писмено е заявило, че същите се свързани с разработване на самостоятелна интернет платформа. На основание чл. 117 от ЗДДС от ревизираното лице са издадени протоколи, отразени в дневниците за покупки и продажби за съответния данъчен период. Отделно „НЕКСТИ БГ“ ООД е получател на мобилни и интернет услуги, наем, счетоводно обслужване, нотариални услуги, рекламни дейности, облачни услуги и др., за които получени доставки е упражнено право на приспадане на пълен данъчен кредит - общо в размер на 26 399.62 лв.
В заключение, ревизиращите са приели, че получените от „НЕКСТИ БГ" ООД доставки са реално осъществени, но са използвани само за дейност, която попада в обхвата на чл. 46, ал. 1, т. 1 от ЗДДС и на основание чл. 70, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, във връзка с чл. 69, ал. 1 от с.з., не са признали правото на приспадане на данъчен кредит в оспорвания размер, включително по издадените протоколи по чл. 117 от ЗДДС, отразени в отчетните регистри по чл. 124, ал. 1, т. 1 от ЗДДС.
Ревизионният акт е връчен електронно на 03.02.2026 г. и оспорен по административен ред с жалба вх. № Ж-07-3 от 16.03.2023 г. (за отстраняване на нередовности). Срокът за произнасяне по чл.155, ал.1, вр. чл.146 ДОПК, е до 22.05.2026 г. В този срок е постановено Решение № 631 от 11.05.2026 г. на директора на ДОДОП С., с което РА е потвърден.
Решението на директора на ДОДОП С. е връчено на 12.05.2026 г. Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена по пощата на 26.05.2026 г. - в срока по чл.156, ал.1 от ДОПК, от легитимирано лице и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.
При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:
При служебната проверка по чл.160, ал.2 ДОПК съдът констатира, че оспореният ревизионен акт е издаден от компетентни по смисъла на чл.119, ал.2 ДОПК органи по приходите и при спазване на установената форма по чл.120, ал.1 ДОПК. Не се установяват допуснати в хода на ревизионното производство съществени процесуални нарушения. Изложеното, във връзка с разпоредбата на чл.160, ал.1 от ДОПК, определя спора като материалноправен – относно

наличието на основание за жалбоподателя да ползва право на приспадане на частичен данъчен кредит в размер на 14 251.50 лв., ведно със съответните лихви за забава.
Страните не спорят, че за ревизираните периоди „НЕКСТИ БГ“ ООД е декларирало получени услуги по чл. 82, ал. 2 - 5 от ЗДДС, за които е упражнило право на приспадане на пълен данъчен кредит - общо в размер на 26 399.62 лв. Приходните органи се позовават на основанието за отказ по чл.70, ал.1, т.1 от ЗДДС, според което правото на приспадане на данъчен кредит не е налице, независимо че са изпълнени условията на чл. 69 или 74, когато стоките или услугите са предназначени за извършване на освободени доставки по глава четвърта. Нормата е израз на принципа, че ДДС може да се приспада за получени доставки на стоки или услуги, използвани от данъчнозадълженото лице (ДЗЛ) за облагаемите му доставки. С други думи, приспадането на ДДС за получените доставки е свързано със събирането на ДДС за извършените доставки. Когато стоки или услуги, придобити от ДЗЛ, се използват за сделки, които са освободени, те не попадат в обхвата на ДДС. За тях ДЗЛ се приравнява на краен потребител и следва да понесе тежестта на данъка. Общата система на ДДС гарантира пълна неутралност на данъчното облагане на всички стопански дейности, независимо от тяхната цел или резултати, при условие че самите те подлежат на облагане с ДДС. За да има съответното лице право на приспадане, то, първо, трябва да бъде „данъчнозадължено лице“ по смисъла на Директивата за ДДС и, второ, въпросните стоки и услуги трябва да се използват за целите на неговите облагаеми доставки.
Жалбоподателят не оспорва, че за ревизираните периоди (до м. май 2025 г.) е реализирал приходи единствено от необлагаеми доставки по чл.46, ал.1, т.1 от ЗДДС, но твърди, че част от декларираните услуги е използвал в независимата си икономическа дейност – за разработване и поддържане на мобилно приложение (интернет платформа), т.е. за придобиване на актив, който е предназначен за извършване на облагаеми доставки по смисъла на ЗДДС, при липса на времева обвързаност между получаването на услугата и последващата й реализация, поради което има право на частичен данъчен кредит в размер, установен посредством съдебно-счетоводна експертиза (ССЕ), от 14 251.50 лв.
Приходните органи не оспорват факта, че дружеството инвестира и разработва свой самостоятелен сайт и мобилно приложение, с помощта на които да предоставя следния набор от услуги:
1.Консултация и съдействие при закупуването на недвижими имоти, машини и др. ценности от крайни клиент.
2.Ангажирано сътрудничество с клиента при оглед и избор на недвижими имоти, машини и други ценност посредством закупуването на собствени автомобили.
3.Отдаване под наем или организиране на превоз на потенциални клиети с цел оглед и избор на недвижим имот, машини и др.
4.Съдействие при ремонт, почистване и други СМР дейност.
5.Съдействие при избор на кредитен продукт от различни партньори на дружеството - лицензирани банкови институции.
Приета по делото съдебно-счетоводна експертиза (ССЕ) установява, че в счетоводството на дружеството-жалбоподател се отчитат разходи по счетоводна сметка 602 „Външна услуга по поддръжка на сайт“, свързани с разработка и поддръжка на Интернет сайт и мобилно приложение. Вещото лице е установило, че разходите за услуги са от следните доставчици: А1 Б. ЕАД с ЕИК[ЕИК]; Л. Мобилити Б. - ЕАД с ЕИК[ЕИК]; ЙЕТТЕЛ Б. ЕАД с ЕИК[ЕИК]; Adobe Systems Software Ireland Ltd; Apple; Atlassidn Pty Ltd; Cloudflare Inc. – услуги интернет сигурност; DigitalOcean LLC – сървърни услуги; Envato Pty Ltd; Google Cloud EMEA Limited облачни услуги и реклама; Industries Inc Expo; Meta Platforms Ireland Limited – популяризиране на сайта и

реклама; IRL Dublin Linkedin Ads – услуги за препращане на линкове; OLTO AB; O. Vpn Inc. – облачни услуги; Slack Technologies Limited: Twilio Ireland Iimited - SMS услуги.
Общата стойност на осчетоводените от жалбоподателя разходи за услуги за ревизираните периоди от 01.12.2021 г. до 31.05.2025 г. за разработване и поддръжка на мобилно приложение (интернет платформа) са в размер на 71 257.49 лв., по които същото е упражнило право на данъчен кредит в размер на 14 251.50 лева.
Съдът намира за правилна тезата на жалбоподателя за неприложимост на чл.73, ал.1 от ЗДДС. Това е така, тъй като горепосочените услуги (конкретизирани посредством ССЕ) не са използвани както за извършване на доставки, за които лицето има право на приспадане на данъчен кредит, така и за доставки или дейности, за които то няма такова право. Не е спорно, че за ревизираните периоди жалбоподателят не е извършвал облагаеми доставки. Визираните услуги на стойност 71 257.49 лв. са използвани целево - за разработване и поддръжка на мобилно приложение (интернет платформа), за която дейност приходните органи не оспорват, че е част от независимата икономическа дейност на лицето. Несподелима е тезата на ответника, че тези услуги са използвани за освободени сделки по чл.46, ал.1, т.1 от ЗДДС и за тях ДЗЛ е краен потребител единствено поради факта, че през 2024 г. и до м. 05.2025 г. „НЕКСТИ БГ“ ООД декларира единствено приходи от освободени доставки по чл. 46, ал. 1, т. 1 от ЗДДС.
Според Решение на СЕС от 18 октомври 2012 г. по дело C-234/11 „ТЕЦ Хасково“ АД: От член 168 от Директивата за ДДС следва, че доколкото данъчнозадълженото лице, което в това си качество придобива стока, използва тази стока за нуждите на своите облагаеми дейности, то има право да приспадне дължимия за тази стока или платен ДДС. Това право на приспадане възниква в момента, в който подлежащият на приспадане данък стане изискуем, или в момента на доставяне на стоките (т.28). Що се отнася до евентуалното въздействие върху посоченото приспадане на настъпили след него обстоятелства, то от съдебната практика следва, че използването или намерението за използване на стоките или услугите определя обхвата на първоначалното приспадане, на което има право данъчнозадълженото лице, както и обхвата на евентуалните корекции в последващите периоди, които следва да се извършат при условията на членове 185—187 от Директивата (т.29). В случай като този в главното производство, заместването на остарели конструкции с по-модерни сгради със същата функция, и следователно използването на последните за облагаеми впоследствие доставки, не прекъсва изобщо пряката връзка, която съществува между първоначалното придобиване на съответните сгради, от една страна, и от друга страна, икономическите дейности, осъществени впоследствие от данъчнозадълженото лице. По този начин придобиването на разглежданите имоти, а след това и разрушаването им с оглед на тяхното модернизиране, могат да се разглеждат като последователност от свързани помежду си доставки, имащи за предмет осъществяването на облагаеми доставки на същото основание, каквото е покупката на нови недвижими имоти и тяхното пряко използване (т.34). Това тълкуване е валидно на още по-голямо основание при обстоятелства, при които придобитите сгради са били разрушени само частично, нови сгради са били изградени на същите, преди това придобити площи и някои отпадъци от разрушаването на старите сгради са били препродадени, като тези продажби са довели до облагаеми *впоследствие* доставки (т.35).
Съгласно член 167 и член 179, първа алинея от Директивата за ДДС правото на приспадане на ДДС по принцип се упражнява по време на същия данъчен период, през който това право е възникнало, а именно когато данъкът стане изискуем. От член 63 от тази директива следва, че данъчното събитие настъпва и ДДС става изискуем в

момента, в който е извършена доставката на стоки или услуги (вж. в този смисъл решение от 21 октомври 2021 г., Wilo Salmson France, C-80/20, EU:C:2021:870, т. 84 и цитираната съдебна практика).
В Решение на СЕС от 9 юни 2016 г. по дело С-332/14 е посочено, че правото на приспадане е различно в зависимост от *предназначението* на разглежданите стоки и услуги. Предвид посочената разлика в обхвата на правото на приспадане ***в зависимост от предназначението*** на обложените с ДДС стоки и услуги, държавите членки по принцип са длъжни да предвидят, че при определянето на размера на своето право на приспадане данъчнозадължените лица първо трябва да категоризират придобитите по получени доставки стоки и услуги според вида на различните извършени доставки, *за които те са били предназначени*. След това компетентните органи на тази държава следва да приложат спрямо стоките или услугите режима на приспадане, който съответства на предназначението им, като се има предвид, че по отношение на стоките и услугите, които не се отнасят до един-единствен вид доставки, следва да се прилага предвидената в член 17, параграф 5 от посочената директива уредба (т.26).
Обосновано е позоваването на решаващия орган на Решение на СЕС по дело С-118/11, според което член 168, буква „а“ от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 г. относно общата система на данъка върху добавената стойност /Директива 2206/112/ЕО/, трябва да се тълкува в смисъл, че получените услуги се използват за целите на облагаеми сделки на данъчнозадълженото лице, ако съществува *пряка и непосредствена връзка между използването им за икономическата дейност на данъчнозадълженото лице*, като правото на приспадане възниква при изтичането на периода, за който се отнася всяко от плащанията, и към същия момент следва да се има предвид наличието на такава връзка. Такава пряка и непосредствена връзка предполага, че *разходите по получената доставка са включени в цената на конкретни извършени последващи облагаеми доставки <u>или</u>* в цената на стоките и услугите, доставяни от данъчнозадълженото лице в рамките на икономическата му дейност, като връзката трябва да е пряка, непосредствена и конкретна, за да бъде признато правото на данъчен кредит.
Според Решение на СЕС от 14 септември 2017 г. по дело С-132/16 наличието на пряка и непосредствена връзка между конкретна получена доставка и една или повече извършени доставки, пораждащи право на приспадане на ДДС, по принцип е необходимо, за да се признае на данъчнозадълженото лице право на приспадане на ДДС за получената доставка, както и за да се определи обхватът на това право. Правото на приспадане на ДДС, начислен за получените доставки на стоки или услуги, предполага, че разходите, направени за получаването им, са част от елементите, формиращи цената на обложените извършени доставки, пораждащи право на приспадане (т.28). Приема се обаче, че е налице право на приспадане в полза на данъчнозадълженото лице дори при липса на пряка и непосредствена връзка между конкретна получена доставка и една или повече извършени доставки, пораждащи право на приспадане, когато *разходите за въпросните услуги са част от общите разходи на това лице и като такива представляват елементи, формиращи цената на стоките или услугите, които то доставя. Разходи от този вид всъщност имат пряка и непосредствена връзка с цялостната икономическа дейност на данъчнозадълженото лице* (т.29). За сметка на това, когато придобити от данъчнозадължено лице стоки или услуги се използват за целите на сделки, освободени от или непопадащи в приложното

поле на ДДС, не може да се събира данък за извършени, нито да се приспада такъв за получени доставки (т.30). От практиката на Съда следва, че в рамките на прилагането на критерия за пряката връзка от страна на данъчните администрации и националните съдилища те трябва да вземат предвид всички обстоятелства, при които са осъществени съответните сделки, и да държат сметка само за доставките, които са обективно свързани с облагаемата дейност на данъчнозадълженото лице. По този начин наличието на подобна връзка трябва да се прецени с оглед на обективното съдържание на въпросната доставка. Следователно, за да се отговори на въпроса дали при обстоятелства като тези в главното производство Ибердрола има право да приспадне платения ДДС за получени доставки, за да извърши реконструкция на канално-помпената станция, е необходимо да се установи дали съществува пряка и непосредствена връзка между посочената услуга за извършване на реконструкция, от една страна, ***и от друга страна, облагаема сделка, извършена от Ибердрола, <u>или</u> икономическата дейност на това дружество.***

Визираните принципни положения са припомнени и в Решение на СЕС от 29 октомври 2009 г. по дело C-29/08, според което наличието на право на приспадане се определя в зависимост *от извършените доставки, за които са предназначени получените доставки.* В този смисъл посоченото право е налице, когато облагаемата с ДДС получена доставка има пряка и непосредствена връзка с една или повече извършени доставки, пораждащи право на приспадане. *Ако не е така, следва да се провери дали направените разходи за получени стоки или услуги са част от общите разходи, които са свързани с цялостната икономическа дейност на данъчнозадълженото лице*. И в единия, и в другия случай наличието на пряка и непосредствена връзка предполага, че разходите по получените доставки са включени в цената на *конкретни извършени доставки **<u>или</u>** съответно в цената на стоките или услугите, доставяни от данъчнозадълженото лице в рамките на икономическата му дейност.* Съдът многократно е установявал възможността за приспадане на ДДС, платен за консултантски услуги, използвани за целите на различни финансови сделки, по съображение че тези услуги са пряко необходими за икономическата дейност на данъчнозадължените лица (т.64). Всяко друго тълкуване би възложило на икономическия оператор разходите за ДДС в рамките на икономическата му дейност, без да му даде възможността да го приспадне (т.70). Ако не е налице такава връзка и ако разходите по получените доставки се включват в цената на продуктите на SKF, трябва да се допусне възможност за приспадане на начисления върху получените доставки на услуги ДДС (т.71). Важно е накрая да се напомни, че правото на приспадане възниква по отношение на платения ДДС по получени доставки на услуги в рамките на финансови сделки, ако придобитият чрез последните сделки капитал е *предназначен за икономическата дейност на заинтересованото лице.* Освен това, свързаните с получените доставки разходи имат пряка и непосредствена връзка с икономическата дейност на данъчнозадълженото лице, когато са необходими изключително за извършваната икономическа дейност и следователно са част само от елементите, формиращи цената на доставките в рамките на тази дейност (т.72). Правото на приспадане на платения ДДС по получени доставки на услуги за целите на прехвърляне на акции възниква на основание на член 17, параграфи 1 и 2 от Шеста директива в редакцията му съгласно член 28е, точка 1 от същата, както и на основание на член 168 от Директива 2006/112, ако е налице пряка и непосредствена връзка между свързаните с получените доставки

разходи и цялостната икономическа дейност на данъчнозадълженото лице. Запитващата юрисдикция следва да определи, като вземе предвид всички обстоятелства, при които са осъществени разглежданите в главното производство сделки, дали направените разходи могат да бъдат включени в цената на продаваните акции, или са част само от елементите, формиращи цената на доставките в рамките на икономическата дейност на данъчнозадълженото лице (т.73).

Съдът приема, че в случая ревизираното дружество е категоризирало получените от него доставки на услуги в размер на 71 257.49 лв., като е обособило разходите за придобиване на тези услуги в самостоятелна счетоводна сметка 602 „Външна услуга по поддръжка на сайт“. По този начин, „НЕКСТИ БГ“ ООД е определило тяхното *предназначение*, а именно на разходи, свързани с разработка и поддръжка на Интернет сайт и мобилно приложение, т.е. пряко свързани и относими към неговата независима икономическа дейност. Както е посочено в цитираната съюзна практика приема се, че е налице право на приспадане в полза на ДЗЛ дори при липса на пряка и непосредствена връзка между конкретна получена доставка и една или повече извършени доставки, пораждащи право на приспадане, когато разходите за въпросните услуги са част от общите разходи на това лице и като такива представляват елементи, формиращи цената на стоките или услугите, които то доставя, доколкото разходи от този вид всъщност имат пряка и непосредствена връзка с цялостната икономическа дейност на ДЗЛ. Чрез използването на съюза „или“ СЕС подчертава алтернативността на двата метода за прилагане на критерия за пряката връзка - разходите по получените доставки са включени в цената на конкретни извършени доставки **или** съответно в цената на стоките или услугите, доставяни от данъчнозадълженото лице в рамките на икономическата му дейност. В конкретния случай се установи по делото, че сторените от „НЕКСТИ БГ“ ООД разходи за услуги на стойност 71 257.49 лв., по които дружеството е упражнило право на данъчен кредит в размер на 14 251.50 лева, са предназначени за независимата му икономическата дейност и са част от елементите, формиращи цената на доставките в рамките на тази дейност. По отношение на тези разходи не е налице основанието по чл.70, ал.1, т.1, вр. чл.46, ал.1, т.1 от ЗДДС, да не се признае правото на приспадане на ДК в полза на ДЗЛ. Като са достигнали до противен правен извод приходните органи са постановили оспореният РА при неправилно прилажение на закона – самостоятелно отменително основание по чл.146, т.4 от АПК, вр. пар.2 от ДР на ДОПК. Дължима е отмяна на РА относно претендираното от жалбоподателя право на приспадане на данъчен кредит в размер на 14 251.50 лв. и лихви за забава в размер на 3 674.49 лв.

Доколкото жалбоподателят изрично е посочил в жалбата си до съда, че оспорва РА частично, съдът намира, че съобразно диспозитивното начало в процеса и на основание чл.161, ал.1 от ДОПК следва да му се присъдят сторените в настоящето производство разноски в пълен размер, а именно: 25.56 евро за държавна такса, 2004.00 евро за адвокатско възнаграждение и 800 евро възнаграждение за вещо лице.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, Първо отделение, 69-и състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на „НЕКСТИ БГ“ ООД, ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция [населено място], [улица]. ет. 4, ап. 6, Ревизионен акт №Р- 22221725003423-091-001 от 29.01.2026 г., издаден от Б. К. С. - орган, възложил ревизията, и Р. Г. С.-Д. - ръководител

на ревизията, потвърден с Решение № 631 от 11.05.2026 г. на директора на ДОДОП [населено място], в частта относно отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 14 251.50 лв. и лихви за забава в размер на 3 674.49 лв.

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите, чрез Дирекция "Обжалване и управление на изпълнението" при ЦУ на НАП [населено място], да заплати на „НЕКСТИ БГ" ООД, ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция [населено място], [улица]. ет. 4, ап. 6, на основание чл.161 ал.1 от ДОПК сторените в производството в размер на 2829.56 евро.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: